

„Isten népének hálaéneke.” Olyanoké, akik valóban ismerik Istent. Akiknek nyitott a szemük, a szívük – mert Isten megnyitotta – arra, amit Ő cselekszik. Hálát adnak, mert megismerték, mint szabadító Istent, mint védelmezőt, és mint igazságos Bírót, aki kegyelmes is. Tudják (hiszik), hogy az istenfélő ember „igaz ember”, mert Isten annak fogadta el.

„Az igaz ember ösvénye egyenes” (7. v.), mert Isten vezeti. Nem kell hol erre, hol arra menni, hol ennek, hol annak megfelelni. Látható, hogy merre megy. Látják-e az életünkön, hogy hová tartunk? Jézust követjük, vagy egyszer erre, egyszer arra megyünk – kétfelé sántikálunk?

Isten ítélete eléri a hívő embert is. Izráel népét is ítéli Isten, Ézsaiás mint a nép egy tagja is szól itt. – Az ítélet „Isten háza népén” kezdődik, Ő a „hozzá közel állókon” mutatja meg, hogy szent. Ezért a hívő nem méltatlankodik, hogy „én nem érdemlem”, hanem várja Istent (reménykedik benne) „ítélete ösvényén”. Tudja, hogy amerről az ítélet jön, onnan jön maga az Úr is, „arrafelé fordulva” lehet találkozni vele.

Ezt teszi Ézsaiás: keresi Istent az ítéletein keresztül. Isten célja az ítélettel: hogy „igazságot tanuljunk” – megismerjük Isten igazságát úgy, hogy az a miénk legyen. A minket érő ítélet (ha felismerjük, hogy Istentől van) bűnbánatra készítet. Láthatom azt az ítéletet, amit Isten az Ő Fián hajtott végre, ebből ismerhetem meg, hogy milyen Isten igazsága és kegyelme együtt.

10. v. „Ha kegyelmet nyer a gonosz” (anélkül, hogy megismerte volna Isten igazságát, és azt, ahogyan a bűnt elítéli), nem változik meg, ugyanúgy él tovább. Hirdetnek felvizezett evangéliumot / olcsó kegyelmet, ez az, amiből „nem tanulnak igazságot”, nem jutnak megtérésre emberek, nem fogják félni Őt. Hinnem kell, hogy az én bűnöm igazi büntetése a Krisztus által elszenvedett ítélet, ami nagyobb, mint azok az „ítéletek”, amik a világban érnek (azok célja a nevelés, a Krisztushoz vezetés). – Az Úr Jézus ezt az ítéletet szenvedte el helyettem. Ha megértem, és hiszem, hogy ekkora a bűnöm, ilyen ítéletet érdemlek, és hogy így szeret Isten, ilyen árat fizetett értem – ott kezdődik az igazi istenfélelem (1Pt 1,17–18).

11. v. Isten „láthatóan” is igazságot fog tenni az egész világon. A hívő erre gondolva is magasztalja Istent.

12. v. A hívő élet első megtapasztalása: Isten békessége Jézus Krisztus által (Róm 5,1). Nem mi teremttük magunknak, hanem Istentől kaptuk, Ő tett meg mindent értünk. Ezért bizonyosak lehetünk, hogy nem vonja vissza.

A hívő ember a békesség után azt is felismeri, hogy szabad lett; azt is, hogy Krisztus nélküli életében rab volt. Ha szeretett is volna a maga ura lenni, „más urak parancsoltak” neki: idegen szellemi hatalmak, földi diktátorok, a saját teste. Most „ellenáll az ördögnek”: (démonoknak, saját testének), a földi urakat pedig úgy szolgálja, hogy azzal is Istennek engedelmeskedik – és ha kell, megvallja, hogy „Istennek kell inkább engedelmeskednünk”. Most, hogy Isten uralma alatt él, Őt dicsóíti azzal, hogy engedelmeskedik, azzal, hogy megvallja Őt.

14. v. „A meghaltak nem élnek, nem kelnek fel”: Isten most is folyamatosan gyakorolja ítéletét, és emlékeztet rá, hogy a kegyelem ideje korlátozott – most van. Akik meghaltak, ebben a világkorszakban már nem támadnak fel, csak akkor, amikor már nem lesz „kegyelem ideje”. Isten ellenségeinek is ezzel kell számolniuk.

„Megszaporítottad e népet” (15. v.): Izráel népe is megszorodott, minden üldözés ellenére; ez is bizonyosság arról, hogy Isten megtartja ígéreteit. Másrészt Krisztus feltámadása, mennybemenetele után megalakult a gyülekezet, amelyben a „két nemzetség” már egy. Krisztust már sok helyen ismerik a világban, még oda is eljut az evangélium, ahol tiltják. Ez

viszont szenvedéssel jár. „Halk imádságot mondtak, amikor rajtuk volt ostorod” (16. v.): akár az első, akár a mai keresztyénüldözések idején: imádkoznak és dicsérik Istent. Nekünk is ez szól: „ha valaki mint keresztyén szenved, ne szégyenkezzék, hanem dicsőítse Istent ezzel a névvel” (1Pt 4,16).

17–18. v. „Szabadulása nem lett a földnek”. A „keresztyén Európa” önmagában nem hozott ébredést, szabadulást, az ember vallásosan is rab marad. Az igazi hívők kisebbségben vannak – még a protestáns országokban is, ahol sokan megismerhették az evangéliumot.

Még várjuk a végleges szabadulást. Mikor lesz ez? Amikor „feltámadnak halottaid” (19. v.), mert a visszatérő Jézus felkelti őket.

Ekkor hajtja végre láthatóan az ítéletet. „Felmutatja a föld a vért.” Minden látszani fog, amit cselekedtünk, de Isten népe elrejtőzhet. „Menj be szobádba, míg elmúlik a bús harag” – Isten ítélete elől mi magunk nem tudunk be-/elzárkózni (Jerikó sem tudott), de ha Ő maga mondja, hogy zárkózzunk be, akkor arra a menekülési útra mutat, amit Ő maga készített (mint Noénak a bárkára). Akkor majd az fog tudni elrejtőzni, aki most, ebben az életben „elrejtőzött” Krisztusba.

Ne félj, mert én veled vagyok, ne csüggedj, mert én vagyok Istened! Megerősítelek, meg is segítelek, sőt győzelmes jobbommal támogatlak. Ézs 41,10